

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Munk, Kaj.; Kaj Munk.
Titel Title:	<u>Den Skæbne ej til os</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Studenternes Forlag, 1944
Fysiske størrelse Physical extent:	60 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

8°
DET KGL. BIBLIOTEK

KRIS MUNK

DEN SKÆBNE
EJ

TIL OS

1944 eks. 1

250

KAJ MUNK

DEN SKÆBNE EJ
TIL OS

STUDENTERNES FORLAG

KØBENHAVN 1944

DEN SKÆBNE EJ
TIL OS

KAJ MUNK

DEN SKÆBNE EJ
TIL OS

STUDENTERNES FORLAG

KØBENHAVN 1944

Tyrtaios: 4 Krigssange

Fra det syvende Aarhundrede
før Krigeren fra Nazareth

I

Spartas Sønner, gaa frem! gaa frem!
til Kampen flyv som paa Vinger!
Skjold for Brystet med Venstre klem!
Med Højre Spydet I svinger!
Kun søge Livet at spare
er Leveregel for Hare.
Aldrig mellem Spartaner
fandtes saadanne Vaner.
Spartas Sønner, gaa frem, gaa frem!
til Kampen flyv som paa Vinger!

II

Hvem pylrer her om Overmagt?
At ikke I jer skammer!
Spartaner, naar var du forsagt?
Husk paa, fra hvem du stammer!
Og Retfærds Gud endnu er til.
Tro ej, at Kastevindes Spil
slaar Folk omkring som Rør og Siv.
Nej, Herren over Død og Liv
gi'er Prisen til den Tapre.

Tæl ikke dine Fjender op,
bær heller paa dem Vaaben!
Dær hvor de staar i tættest Trop,
gør du en Plads dig aaben!
og stil dig saa paa denne Plads,
og indret dig dær tilpas!

Hvormange end vil myldre frem —
du bolttrer dig imellem dem
som mellem Solens Straaler!

Krigsluren ejer mangan Klang.
Dem har vi alle prøvet.
I Frem- som i Tilbagegang
har vi os dygtigt øvet.
Det sidste har saa godt vi lært,
at det er ikke mere svært.
Klem paa nu med en ny Taktik:
Staa fast fra dette Øjeblik
og gaa i Morgen fremad.

Og da »Tilbage« nu er slut,
ej mere Modet klikker.
Nu falder færre af os, Gut,
og Ryggen har vi sikker.
Dæk Bryst og Ben bag Skjoldets Fort!
stem Føderne mod Jorden haardt!
knib Munden til som syet med Sting!
og saa det store Landsesving,
som Dødsgudinden elsker!

Men kommer Fjenden dig for nær,
saa spring ham ind paa Livet,
slyng Lansen fra dig, lad dit Sværd
ham et Velmødt faa givet!
saa Fod mod Fod! og fast ham kryst
med Skjold mod Skjold med Bryst mod Bryst
med Hjelmbusk først, saa Hjelm mod Hjelm,
og slip, naar af den arme Skælm
kun er et Lig tilbage!

Men I, der staar bag Skjoldets Bundt
med Kastespær og Slynge,
nu tror jeg, det er Fjenden sundt

lidt Sten at høre synge.
Pirk til ham med de lette Spyd,
til han har glemt Forsigtens Dyd,
og tirr ham rundt i Nord og Sør,
til han er svedt og træt og mør!
Saa kan vi avancere.

III

Jeg ved et herligt Syn,
at se den unge træde
sin Skæbne under Bryn,
at se ham gaa som Mand
imellem Mænd med Glæde
til Døden for sit Land.

Men Ynk og Jammer stor,
naar Mand med Børn og Kvinde
maa fly fra Hjem og Jord,
som fredløs Tigger gaa
fra Sted til Sted — at finde
lidt Læ for sine smaa.

Og Skændsel uden Bund,
om han blandt Venners Grave
maa luske som en Hund
og tuske sig til Fred
ved som sin Fjendes Slave
at sælge ham sin Sved.

Den Skæbne ej til os!
Vi er Spartaner alle,
vort Hjerte ene Trods.
Kamp er den tapres Ly.
Og bedre er at falde
end gi' sig eller fly.

Nuvel! her er vi mødt,
en haandfuld raske Dreng.
Det Land, der har os født
og fostret Krop og Hu
med Kraft og Rankhed længe,
det vil vi takke nu.

Til Side, gamle Mænd,
der hørte Lurens Tone
og strax rev Sværd fra Lænd!
Men Vaarens nye Skud
i Fædrelandets Krone
i Dag vil bryde ud.

Ej sømmer sig at se
paa hæderkronet Isse
Blodluen æde Sne.
Det er vi unges Tur
med kaade Landsespids
at vælte Fjendens Mur.

— — Jeg ved et herligt Syn:
i Kampens Torden svinger
den unge Spydets Lyn.
I Offerfestens Stund
paa Alteret han bringer
sig selv med Smil om Mund.

IV

Jeg regner dem for ingenting,
Rekorderne i Sport —
er du Bersærk i Boxing,
og om mod dig i Løb og Spring
selv Stormen kom til kort,
er du en Gud i Talens Kunst,
har Rytme i dit Blod,

vandt Kongeros og Kvindegunst,
jeg regner det for Røg og Dunst,
saafremt du mangler Mod,
det Mod at staa som ærlig Mand
i Kamp for Folk og Fædreland.

Hil den, der uden Hjertesting
kan plukke Rædslens Frugt
og ved: »her hænder alle Ting
undtagen, at jeg gør omkring
til feig og skændig Flugt.«
Den første i den første Trop
han dristig sætter ind
sin unge Sjæl, sin unge Krop
og ægger herligt Modet op
i sine Fællers Sind.
Kun et af to om Kæmpen gjaldt:
han enten sejred eller faldt.

Og segner forrest du blandt Mænd,
smil i din sidste Stund!
Thi igen Død er skøn som den:
for Fædres Jord at gi' sig hen,
dø med dens Kys paa Mund.
Ja, sank du i saa dyr en Favn,
da er din Lykke gjort.
Din Død er Daad til Folkegavn.
Og gennem Tiderne dit Navn
skal bæres højt og stort,
fordi det største du os gav,
gror Folkets Liv af Heltens Grav.

Men stævner du med Sejr af Strid,
da rækker vi dig Krans;
vi hædrer dig din Levetid,
og Kvinders Smil og Skjaldes Vid
omgærder dig med Glans.
Hvor Fod du sætter, skal du saa

en Sæd af Daad og Sang —
og sent du savnet fra os gaa,
naar du har lært de unge slaa,
som selv du slog engang.
For Ære, Frihed, Fremtid, Hjem,
gaa frem, gaa frem, gaa frem, gaa frem!

Danmark, vort Liv.

Danmark, besudlet og bundet!
vi her har svoret en Ed:
aldrig at unde os Fred,
før vi dig atter har vundet
renset og fri.

Derhen hvor du os befaler,
gaar vi dit Ærind for Gud.
Een kun kan give os Bud.
To er de Sprog kun, vi taler:
Taushed og Dansk.

Glemmer en, hvad han dig pligter,
saa han for fremmedes Pisk
krummer sig fejj eller grisk —
Sønnen, der Moderen svigter,
sky ham som Pest!

Danmark, din Frihed og Ære
sværge vi tause vor Ed.
Frem til den sejrrige Fred
gennem vor Død vi dig bærer,
Danmark vort Liv.

Vort danske Kald.

Nu kræver Danmark af os, vi er stærke,
saa aldrig Frygt og Tvivl faar Overhaand.
Alt, hvad der truer os, skal faa at mærke,
at stærkere end alt er endnu Aand.
Kun Mod og Trods og Styrke vil vi øse,
hvor Storm og Hav slaar over Kysten ind.
Er vi kun faa og smaa og vaabenløse,
des mere vil vi ruste vore Sind.

Nu kræver Danmark af os, vi er stærke,
tro mod den Røst, der er vort danske Kalds.
Lad Overmod og Forsagthed mærke,
at Dansken endnu aldrig var tilfals.
Lad »Guldet« lefle og lad Sværdet true!
Kun eet Svar kender vi, og det er Nej!
Det hvide Offertegn i Blodets Lue,
har gennem syv Aarhundred vist os Vej!

Nu kræver Danmark af os, vi er stærke.
Lad kun Akkordens Yngel falde fra!
Fast fylker sig om Dannebrogens Mærke
det Folk, der gav sin Mor sit fulde Ja.
Vort dyre Land, vort stolte gamle Rige,
i ny Tids Foraar bærer vi dig ind.
Lad Stormen stinde sig og Havet stige!
des mere ruster vi de danske Sind.

Af Vikingæt.

Og der er sunget længe nok
og baade flinkt og net
om Mor og hendes Spinderok,
om Far og hans Kasket,
om Spindelvæv paa Mark og Kær ....
som om vi var Museum her.
Nu kræves der i Dannevang
af os en anden Sang.

Du Organist med Manke graa,
vor Spillemand mod Vest,
nu be'r vi dig dit Orgel slaa,
som du formaar det bedst,
ja, brus det over Danmarks Jord,
vel er vi Børn af Bælt og Fjord,
men er og bli'r fra By's til Grav
tillige Børn af Hav.

Smaafinker har holdt Sommerfest
i Natten lys og lun.
Men vaagn nu op, du Storm fra Vest,
og stød i din Basun!
du var jo helt fra Hedenold
vort unge frie Folks Herold
og viste os, at Daaden stod,
hvor Vinden er imod.

Vort Land er kun et Slettebo
foruden Bjærges Værn.
Desmere højner sig vor Tro
og Viljen vorde Jern!
Bedst Fattigmand til Mod har Raad.
Tit lidet Folk var stort i Daad.
Vis nu, da vi i Kamp er stedt,
vi er af Vikingæt!

Danmarkssang.

Danmark, Land af Hav og Himmel,
Blæst og Bygers Bo,
dine Øers muntre Vrimmel,
Jyllands mørke Ro!
Gøded tusind Aar din Have
med vort Blod, vor Graad —
nu gror Korn paa Fædres Grave,
Daad af jeres Daad.

Sangen stiger fri og fager.
Tankens Baun staar tændt.
Ven er Bonden med sin Ager,
Sindet opadvendt.
Havet helt til Verdens Ende
fører fra din Dør
ud til Togter dine Svende
rask som altid før.

Blæsten Dannebroke hæver,
Friheds Aandedræt!
rødt og hvidt vort Blod det kræver,
jamen kun for Ret.
Som med Sejr det stjerneblinked
frem for Danskens Lejr,
har det altid siden vinket
os til Daad og Sejr.

Dansk var Moders Røst, der byssed
os for Stød og Rift,
og den Pigemund, der kyssed
frem os til Bedrift.
Dansk hvert Ord, der Hjertet ildner

og gør Synet klart,
og den Bøn, som Sjælen stilner
i før sidste Fart.

Lidet Land. Men stort er Norden.
Hil vor Fremtids Hjem.
Fast paa fagrest Del af Jorden
bor vi Brødre fem.
Lang Tid skilt af Bagateller
rækker nu vi Haand.
Ud af Prøvelserne vælder
Broderskabets Aand.

Hvad vi virked, drømte, digted,
Moder, alt er dit.
Selv naar vi dig dybest svigted,
tilgav du os blidt.
Aldrig mer skal Sværd i Skede
prisgi'e Fædres Stavn.
Selv til Døden er vi rede,
Danmark, for dit Navn.

Løft mod Himlens Morgenrøde,
I paa Mark og Hav!
ja, og alle Danmarks døde,
løft fra jeres Grav
af vor Tak kærminderandet
Bønnens Offerskaal:
Gud bevare Fædrelandet,
Folk og Modersmaall!

Jylland.

Fjorde og Skoves
smilende Magt,
Agre langs Aases
blaanende Pragt,
Hedernes Alvor
og Klitternes Vagt.
Kender du mig?
Jeg er Jylland.

Krige har hærget,
Vintre har bidt.
Have og Storme
hamret og slidt.
Styrke jeg vandt kun
af, hvad jeg har lidt.
Se, jeg er mig,
jeg er Jylland.

Fribaaret Sind bag
Fattigmandskoft
Blæsten og Lærken
bor paa min Toft.
Vidt er til Vægge
og højt er til Loft
hjemme hos mig
her er Jylland.

Syld for vort Riges ..
ældgamle Gaard
grundfast i Havet
stod jeg og staar.

Bæres du skal i
ny tusinde Aar,
Danmark, mit Land,
af dit Jylland.

Danmark og Norden.

Danmark, Land af Hav og Himmel,
skabt til Front og Bro,
dine Øers travle Vrimmel
og dit Fastlands Rol!
Fra hvor Ilden heder Jorden
under Sydens Sol,
er du Bindeled til Norden
op imod dens Pol.

Bro for hvad af stort der tænkes,
for hver ædel Dont.
Men hvis Ret og Frihed krænkes,
se, da er du Front.
Vi har tabt mod Overvælde.
Men vi kæmped dog.
Kaldte nogen os for Trælle,
da var Kamp vor Lov.

Ligger du end lavt i Havet,
Himlen stod dig bi.
Snart af Bølgerne begravet,
blev du atter fri,
løfter frit de gule Brinker
med den grønne Top.
Rød og hvid mod Blaaet vinker
Fanen Folket op.

Danmark, Nordens søndre Pille,
skabt til Bro og Front!
alt for tit er du kaldt lille,
stor er jo din Dont.

Sot og Smitte skal du standse
foran Nordens Fred,
ja, men Lys i Straaler danse
ad dig op og ned.

Høfdebyggere.

De bygger Høfder ved Vesterhavet,
de lidettalende jydsk Mænd.
Saa meget Land har det Hav begravet,
at de fik lært nu at slaa igen.
De er kun smaa mod den store Fjende,
men ved, de tjener for Livets Sag,
og derfor tør de mod En sig vende,
hvis Sejrsvej randes af Ørk og Vrag.

Han glatter efter med Silkeløfter
og smisker venligt et Sommerdøgn.
Men Jyllands Fiskere bygger Høfder
og stoler ikke paa Solskinsløgn.
Da fnyser Afgrundens voldske Drage.
Men hvad der byggedes holder Stand.
Naar Havet trækker sig knust tilbage,
vi har for Øje genvundet Land. . . . .

Det lærte vi da i Sprøjt og Fraade,
det er vort Forsvar at slaa igen.
Vi lever ej paa Tyrannens Naade,
for vi er fri og vaagne Mænd.
Jo mere truende olmt han snøfter,
des mer vi byder ham aaben Trods.
Vi bygger Høfder, vi bygger Høfder
og ta'r igen, hvad han tog fra os.

Hyldest til Norge.

Ja, vi elsker dette Landet
nu som aldrig før.
Trodsigt stiger det af Vandet,
lever, mens det dør.
Just fordi det valgte modigt
Undergangens Kaar,
skal det gro og grønnes frodigt
frem i tusind Aar.

Vaabenløs du kæmped, Norge,
stod, endskønt du faldt.
Dine Hjerters Klippeborge
har holdt Stand mod *alt*.
Vi, der sad i dybe Dale,
baade græd og lo
ved din Tausheds høje Tale
klippefast i Tro.

Snart gør Vaarens Morgenrøde
Vintrens Nat forbi.
Se, da blomstrer op det øde,
Fossen springer fri,
Birkeløv og Flaget vajer
over genløst Jord.
Og med Smil i Taarer nejer
Danmark for sin Bror.

Manden med Pincetten.

Lidt ubetænksom pige glad
som altid laa vor Hovedstad
med Vintersolen i sin Favn
— var bare København,
da Dragen pludselig skød op
sin skælbesatte Vingekrop:
»Nu ikke længe lede!
her fandt jeg mig en Rede.«

Og Luften blev til Brag og Knug.
Det dryppede fra den fyldte Bug.
Ruin, Lemlæstelse og Død
Vej gennem alt sig brød.
Beständig faldt de, Æg paa Æg
som Blodsprøjt imod Himlens Væg
stod Ilden op fra Gaden,
da Mørket sank om Staden.

Da vrimlede en Bydel fuld
fra Æggene et Øglekuld.
Med Slanger gik da Mænd i Pagt
og kæmpede uforsagt.
Hist et, her et laa helt og rundt.
»Jeg venter paa et godt Sekund,«
det lød foruden Læber,
»saa revner jeg og dræber.«

Da kom en Mand, der med — ja gæt!
hvad tror De? — bare en Pincet,
hvormed han prikkede rundt omkring
den lumske Helvedting
— og fik til sidst den prikket tam.

Folk lo og græd og spurgte ham:
»Hvor turde De? hvor turde
De gøre det, De gjorde?«

»Ja, hvis jeg var Kirurg, min Far,
og førte« — smilte han til Svar —
»en lille Smule fejl min Kniv,
det gjaldt en andens Liv.
Men gør jeg her forkert mit Snit,
saa koster det jo bare mit.
Det kommer mig til Bedste.«
— og gik saa til den næste.

Se, gamle Danmark, tvivled du?
se, du har Drengene her endnu.
Det svælger, svælger i mit Bryst
af Tak og hellig Lyst.
Din Skjald — ja! ja! din Journalist
han fik dog Daad at se til sidst
og løfter paa Kasketten
for Manden med Pincetten.

Brittens Dygtighed.

Af Brittens Dygtighed stod frem en Stat,
et Verdensrige, vældigt, uden Lige ....
vel skabt ved Vold imellem og Intrige ..
paa anden Vis blev intet af Format.
Thi den, der duer, har sig en Lov privat.
Men hvad han bygged op ved Daad og Krige,
er civilisatorisk saa probat,
at ene en politisk Herostrat
kan finde paa at sønderslaa det Rige.

*(Af en Tale i den tyske Radio
i April 1939 af Rigskansler Hitler).*

3 Slags Landsmænd under Krig.

Der er et gammelt Kærnesprog,
just ikke skabt for Harer:
at mer end Livet gælder dog
necesse navigare.
Det Ord det er et Fingerkys
til alle Mænd, der staar til Søs
især i Krigens Farer.
Den Kunst paa Dansk man godt formaar
Hvad gør de Mænd der roligt staar,
hvor alle Søer stejler?
De sejler.

Vi ogsaa har en anden Slags
imellem os af Landsmænd.
Gaar Svind i Ting, de er der straks
som med en sjette Sans, men
de bruger Sansen lovlig grov
til deres eget Husbehov
og regnes halvt for Ransmænd.
Hvad laver *de*, der med et Bundt
af lange Fingre snuser rundt
om Diskene og pejler?
De negler.

Men sig mig — den forvorpne Trop,
der mangler Perspektivet
og staar og løfter Haanden op,
som var en Ordre givet,
man til at afslaa er for fejs,
hvorfor man overgiver sig
for »Pengene og Livet!«
og slipper pludselig et Brøl,
der staar af Halsen som et Spøl,
fortæl mig, hvad de fejler?

Devancement.

Hvad er det for en Dobbeltmand,
der kører rundt i dette Land
og har en hel Del Herrer med,
som ikke kommer Landet ved?

Han er klædt paa — foruden Pral —
saa flot, som var han General,
og fører sig, ihvor han kør',
som var han Rigets Direktør.

Og Herrerne med denne Mand,
de fører sig skam li'saadan.
Vi andre tænker disse Ord:
de skifted til det gale Spor.

De kører ned ad Bakke nu
med Fart paa, saa det er en Gru.
Saa ender dette Herredom
med Bras imod en Spærrebom.

Trods General og Direktør
de sig til Pindebrænde kør'.
Da faar, hvad her var sammenrendt,
den Skæbne, det har længst fortjent.

Men hvad skal Danmark gøre ved
det Slæng, der gjorde det Fortræd?
»Naar de er blevet til Ruin,
saa hæld dem over med Benzin!

»Ja«, siger unge Folk, der duer,
»Forrædere skal mod en Mur.« —
Ak, var man egnet til Vulkan!
Jeg er for gammel og human.

Naar Danmarks Gravtid er forbi,
saa ansæt dem i Tivoli.
Gør General og Direktør
til Rutchebanekontrollør!

„Kultur“.

En Herre med Doktorhat paa sit Haar
har gjort os den Ære at mase
med Spørgsmaalet: Hvad er Kultur — og faar
til Facit: Kultur er at smile, naar
man helst vilde græde og rase. —

Vor Jord gik i Knæ, da et Vilddyr slap fri.
Det mødte til sidst dog sin Skæbne;
et Folk, der i Stedet for Smilets Pli
med Kvinders Taarer og Mænds Raseri
sig voved mod det at væbne.

Men *himmelske* Doktor, der ser til vort Folk,
giv Danskerne Helse af Kuren!
kasser den Recept fra Doktorernes Tolk;
og skab os vor Fyldepen om til en Dolk!
Formindsk hos os daglig Kulturen!

„Vi har det jo godt“.

Hvad rager det *mig*, det meste af Verden
er blevet et Ligkapel?

Jeg faar mine 4 Bajre om Dagen
og har det morderlig vel.

Her er meget at lave. Det er der jo ikke,
naar Folk ikke knaldes ihjel,
saa alt i alt maa man nærmest sige,
det altsaa for mig er et Held.

Jeg er ikke ond. Det be'r jeg bemærket.
Men Sandheden er jo dog blot,

i Fredens Tid er det nærmest saadan,
at alle Folk har det snot.

I Krigstid da har en Del det daarligt,
til Gengæld har andre det godt.

Da jeg nu hører til disse sidste — —
Hvabehar? ikke ogsaa! baat baat!

Møder jeg en, der har ondt i Tanden,
saa gaar jeg straks min Vej,

ja, for jeg ønsker, at alle ku' ha' det
ligesaa godt som nu mig.

Men da jeg ved, at det ikke er muligt,
saa er jeg ikke et Kvaj.

Vride mig Hænder af Led i Medynk
det hjælper jo ikke paa dig.

Nej, jeg er bare bange for Freden,
at den gør os alle til Rak.

Nu for Tiden da har man det saadan,
at man kan sgu kun sige Tak.

Naa, men saa glider jeg. Tak for Passiaren.
Det var en Gang hyggelig Snak.

Aah dog for Helvede, at man skal finde sig
i denne Gang Tobak!

Ogsaa han.

Ogsaa han! Som Salt i Hjertets Vunde,
naar Avisen eller Radioen,
gjort til Brikker i et udansk Spil,
atter nævner en, der svigted Troen
og forlod det Folk, han hører til.

Flygtigt læser man for ej at se det,
og nervøst man klipper med Kontakten.
Atter en, man troede var en Mand!
Bli'er vi ej for faa til Hundevagten?
Det er næsten daglig: ogsaa han!

— Lad det indeni-opløste falde,
det, der hidtil snildt sin Rodsvamp dulgte!
lad kun Stormen gennem Skoven gaa!
Naar det Raadne Livets Dødslov fulgte,
skal des fastere det Friske staa!

Aabent Brev til en Minister.

Hvad De aldrig forstaar, Hr. Minister,
skønt hos Dem selv et Hjerter har Hvælv:
at et Menneske hellere mister
sit Liv, end det mister sig selv.
Ja, det regner De højst for en Frase,
og De vender Dem iskold bort.
Thi for Dem har kun Livet een Fase:
at spille klogt sine Kort.

Aa, I kloge, hvor er I dog dumme,
saa Enfoldighed ad Jer maa le —
som om Jorderig kun skulde rumme
en macadamiseret Chaussè!
Det slaar til paa det flade at regne,
og det tamme kan klares med Kløgt.
Men Vulkanernes trodsige Egne
har Ministeren aldrig besøgt.

Det er muligt, at Panden kan bæres
i en Luft, der er kølig som Sne.
Jamen, Hjertet er skabt til at næres
af en Lue, (som ingen kan se).
Til Kaptajn kan De selv Dem forfremme
ved Sejlads paa et fersk Ocean.
Men Gud naade Dem, gaar det i Glemme,
at det ender en Dag med Orkan!

Ja, smil De kun spotsk, Hr. Minister,
og kald mig for Pøbel og Nar.
For »Intelligens« jeg mig drister
til at vælge mit Hjertes Barbar.
Nar er *De*, vil De Livs-Ilden kue,

og saa mene, det aldrig kan ske,
at en Dag slaar Vulkanen sin Lue
gennem alle Betænkelsers Sne.

Ak, De faar det ret aldrig i Ho'det,
ja, De *kan* vel slet ikke forstaa,
at rødt er i Hjertet og Blodet,
men Hjernens Celler kun graa.
Og aldrig bli'r Samson Filister.
Før sprænger han Templets Hvælv
for Fjenden at knuse, Minister
om saa han skal knuse sig selv.

Den rige og den fattige.

Bror Arbejdsmand, ja den er gal,
du er jo ikke Greve.
Af dine Hænders Kapital
jeg ved du nok skal leve.
Betænk dog om du kan og vil
det Arbejd, man dig sætter til!

Maaske har du en Søn blandt Mænd
af Søens bramfri stolte.
Du vil vel ikke være den,
der Ulivssaar ham voldte.
O tifold tungt dit Sønnetab,
har selv du Del i Sønnens Drab!

Og husk de store Fugles Flugt
med Døden under Vingen!
Den Dag de kommer her til Tugt,
du ved, de skaaner ingen.
Din Sjælefred jeg tror det brød,
blev du da Skyld i Landsmænds Død.

Men De, min Herre Direktør,
der vrager selv og vælger
og Deres Sjæl med Tilbehør
for Judaspenge sælger,
hvad tror De Guld er *ham* til Gavn,
der slæber paa Forrædernes navn?

Sandhed gror.

Ængsteligt og uden Ære
har de overgivet Landet.
Selv om ej vi havde Hære —
selv om ej vi havde andet,
havde vi i hvert Fald *Nej*.
Evnede vi ikke Haandens,
maatte vi dog evne Aandens
Sandhedsdyst paa Ærens Vej.

Ængsteligt og uden Ære
har de overgivet Landet.
Drenge, tag dem nu i Lære,
sig dem, det er noget andet
Danmarks Aand og Ungdom vil:
ranke Mænd for Danmarks Alter,
ikke Krøblinge, der halter
i ynkværdigt Dobbeltspil.

Ængsteligt og uden Ære
har de overgivet Landet.
Dér vi vil vor Medskyld bære,
alle drev vi overmandet
af den falske Trygheds Ly.
Ja, men fortsat at slaa Følge
ad den Vej er blot at dølge
gammel Synd og Skam med ny.

Danske Folk, du kan dog ikke
i den store Skæbnetime
staa med udtryksløse Blikke
i en uansvarlig Stime
og agere døv og stum,

uden Jubel, uden Skælving
i en underjordisk Hvelving
som i et Akvarium.

Du maa op, maa op i Dagen!
Ikke længer Skinsøvn sove!
Op til Vælgen eller Vragen!
Mænd kan kendes paa at vove.
Husk, det gælder Hjemmets Jord.
Lad dem true, arrestere,
ærestjæle, deportere.
Det er saadan, Danmark gror.

Du maa op, maa op i Dagen!
Det er Død, naar nu der soves,
Op til Vælgen eller Vragen!
Liv kan kendes paa, der voves.
For det gælder Hjertets Jord.
Lad dem true, arrestere,
ærestjæle, deportere.
Det er saadan, Sandhed gror.

Den skjulte Aand.

Vi tror i Dag paa Danmarks skjulte Aand.
Alt det, der viser sig for vore Blikke
af Eftergivenhed, det tror vi ikke,
men paa den Trods, der smiler under Baand.
Vi tror i Dag paa Danmarks skjulte Aand.

Regering, Rigsdag, Domstol, Politi,
alt det, der just i Mørket skulde lyse,
men straks lod i et Musehul sig kyse
og staar de fremmede mod Landsmænd bi,
er ikke Danmarks Aand til Stede i.

Han snorker i sit Kronborgs Lejested,
tror En. En anden ved med Spot i Munden,
at dengang Stauning solgte Undergrunden,
gled Holger Danske tyst i Købet med:
vort Folk begærer nu kun Slavefred.

Men Holgers Venner ved, det er Bedrag.
Vi lytter og vi spejder ind i Taagen:
jo sandelig, nu er den gamle vaagen
og færdes blandt os skjult. Ved Nat og Dag
vi sporer hist hans Haandelag.

Der er et Danmark, der skal gaa i Grav.
Det Danmark, der for Livet blot at bjærge,
gav hovedkuls sig hen i fremmed Værge
og lader haant om Tro og Æres Krav,
Gud være priset: det skal gaa i Grav.

Thi saa er Loven: naa til Maalet hen
skal den, der løfter Blikket mod det fjerne

og sætter Kursen efter Himlens Stjerne.
I Sumpen, kun i Sumpen ender den,
der løber efter Mosens Lygtemænd.

Det Folk, der nu som gennem tusind Aar
har Mod at sætte Livet ind for Livet
og for sin Kærlighed sig selv har givet,
det Danmark ved vi Gudskelov bestaar,
saalænge Stjerner over Himlen gaar.

Alle Fronters Gud.

Jeg er Herren. Ingen ydermere.
Løgn hver Magt, I ellers kommer ud for.
Luften, Jorden, Havet er jeg Gud for.
Jeg er Herren, alle Fronters Gud.
Bild jer ind, jer er det, der regerer! —
Guddomsmagt har ene Kærligheden.
Derfor, derfor er jeg Gud for Vreden,
naar I haaner Kærlighedens Bud.

Mod jer længes Dag og Nat mit Hjerte,
mine Børn, mig alle dyrebare.
Gerne vilde jeg jer om mig skare,
vise Vej jer gennem al Fortræd.
Men I spytter ad min Godheds Kerte,
vil jer selv og søger kun jert eget,
har i onde Hjerters Mistbænk plejet
uden Skam vor Fjendes Dragesæd.

Trampes Kærligheden ned for Fode,
vil I Livet til et Helved gøre
for hverandre, *vil* I ikke høre,
er jeg Gud for Nidkærlighedens Harm.
Triumfer en Tid! vær vel til Mode!
Hvad du saar — du høste skal det samme.
Grib til Sværd, og Sværdet skal dig ramme.
Langsom løfter jeg min tunge Arm.

Værgeløse i Abessiniens Byer,
I, der kvastes midt i Fredens Virke,
mens jer Kejser knælte i sin Kirke,
løfted Bønner mod det stumme Hvælv!
de, der sendte jer de Bomber, flyer

nu fra *deres* knuste Hjem og skriger.
Han, der Fyrster jog fra deres Riger,
er nu Flygtning hjemme hos sig selv.

Jeg er Gud for Luften, Jorden, Havet;
alle Fronters Gud. Jeg gi'er mig Stunder.
Men jeg læger altid Retfærds Vunder,
slaar med Knythaand Uret i dens Syn.
Spot mig, dræb mig, faa mig vel begravet!
Se, jeg staar her atter. Min er Dommen.
Endnu er min Time altid kommen, —
med Gengældelsernes hvasse Lyn.

Lov er Liv.

I kaster mod mit Ansigt Ord af Syre
og trækker bange uden om Klør Knægt
»Din Tale er i Danmark uden Vægt,
for du er fjendsk imod vort Folkestyre.«
Ak, I ta'er fejl, grotesk, fantastisk fejl,
nu er det jer, der svigter Folkestyret
og flygter fra jer selv for fulde Sejl,
og mig, der har det inderligt bedyret.

Javist, før slog jeg til med min Plejl
for Korn at banke ud paa Ladebunden.
Og skal jeg leve, opgaar atter Stunden
— maaske — til haardt at hugge mod dets Fejl.
Men hvad vi før i Tiden kunde mene,
I, Landsmænd! jeg! aah, stryg det med et Smil.
Hvad nu maa spørges om, er dette ene:
Hvad blev du af den niende April?

Vi kan for Tiden ikke gi' Komodie,
om Folkestyre eller Diktatur
er hensigtsmæssigt eller et helt tredje.
Derom maa vi nu tie som en Mur,
saalænge Natten slider vore Kræfter,
og Rovdyr lurar paa en indre Splid,
hvor de kan naa at hugge sig en Bid,
de spilte Kløerne saa længe efter.

Vi maa med Kærlighedens Tro og Trods
— og Sandheds Aand skal gøre den forvoven —
kun holde fast ved det, der holder os,
og, Landsmænd, det er Loven, Loven, Loven.
Om god, om daarlig, gem den Sag til Siden,

naar ingen udefra er indenfor.
Vort eget maa vi ordne selv. For Tiden
er Loven god; thi den er dansk og vor.

Saa staa da Vagt omkring den, danske Mænd,
hold Synet klart og skarpt trods Taagedunster,
og hæft Forrædernes navn haardt paa den,
der vil med Loven drive Abekunster.
Med den i Hjertet kan i Kamp vi gaa
ej blot for først og sidst at redde Skuden.
Vi vil — *vi vil*, at Danmark skal bestaa.
Men: dø med Ære før end leve uden.

At dø! Vi Kristne tror jo ej paa Døden,
men paa det dybe Ord fra Nazareth,
at vil du leve, da er et fornøden
at sætte Livet ind paa Dødens Bræt.
Vi tror, at Lov er Liv, og den, der svigter
sin Livslov, han skal raadne indefra.
Til Livet for vort Land det dybest sigter,
naar Loven kompromisløst faar vort Ja.

Men svarer I mig: »Du kan sagtens tale,
du sidder jo behænde udenfor.
En Kok paa Hjal har nemt nok for at gale.
Men Døgnets trælse Mandedont er vor.
Vi synes: faar vi blot det til at glide,
har egentlig vi ganske godt det gjort.
At handle, saa vi fejes brat til Side,
er halsløs Gerning. Kan det gavne stort?«

At ville Sejr og spare sig for Kampen
er Gift for Folkets Sjæl og Daarespil.
O blinde Danmark, tro mig dog, din Stampen
mod Brodden fører ingen Steder til.
Her. staar du ved Damascusportens Tilje,
hvor Skæl fra Øjnene dig falde skal.
Omvend dig da, giv Sandheden din Vilje!
da bli'r din Fremtid stor og højt dit Kald.

Den evige Forsigtighed.

De gamle syge Mænd blev ved at lalle:
At bjærge Liv og Lemmer er det vigtige.
Selv ind i Døden hørte vi dem ralle:
»Aah vær forsigtige! aah vær forsigtige!«

Enhver, der prøved at faa Fanen hejst ret
for Sandhed, Mod og Daad, ham bad de flytte sig.
De ventede at faa Ungdommen begejstret
for dette høje Ideal at hytte sig.

Den Kurs de selv standhaftig praktisered
mod alskens Sot med virkelig Oprigtighed.
Og derfor er omsider de kreperet.
Af hvad? selvfølgelig just af Forsigtighed.

Avnerne.

Satan vil sigte sin Hvede.
Hør, hvor han ler paa sin Lo,
rager til Side med Vrede
alt, hvad der duer til at gro.
Avnerne, de er *hans* Hvede,
der samler paa alt, som er goldt.
Se, hvor de længe sig teede
iøjnestikkende stolt.

Ja, de er rigtig i Vinden,
fyger til Vejrs for hans Skovl.
Kort kun det varer, forinden
de brændes i Helvedes Svovl.
Himmelhøjt vilde de vejres,
naar kun det modsatte Maal,
fejres, naar Saatid fejres,
ned i Forkastelsens Baal.

Blæsten og Regnen.

I Danmark bor den stride Vind,
vort Aar er gennemblødt af Regn.
Hvem er det, der har bildt os ind,
vort Land er lagt i Solens Tegn?
Monstro det er de ferme Fyre,
der sørger for Hotelbrochure?
Det er kun Dogme for Turister,
at Blæst og Regnvejr altid trist er.

For vi, der bor i dette Land
og ikke er paa Rejse her,
os staar det danske Klima an,
vi elsker disse mange Vejr.
De Dage er saa faa som favre,
da Lokemanden saar sin Havre.
Men skøn er ogsaa stormens Sang
og Regnens Læskekys i Vang.

Se Bondens Tag om Plovens Greb
i Foraarsblæst og Muldjords-em,
hans Heste strakt i deres Reb
med Skum fra Mulen, Sved fra Rem!
Og se om Bord vor Fiskers gæve,
hornhuede Bersærkernæve
i Slagsmaal med Nordvest, hans Bror,
om Fiskegrejer, Sejl og Ror!

Og Regn slaar ned, saa Vand slaar op,
de Draaber styrter sig i Sø
med Ringdans af Hop i Hop.
Hvad andet ses saa festligt dø?
Skovbækken leger Niagara.

Saa løfter Regnbuen sin Tiara.
det dufter af titusind Haab
fra Jorden under Himlens Daab.

Her kom du frisk af Skyens Bad
smed Cyklen ved et Træ og lo.
Din Mund et dugget Rosenblad,
og dine Pige Kinder to
paa eengang kølige og varme
af Regnens Kys og Blæstens Harmes.
Hvor kæk, naar du tilbageslaar
med Nakkekast dit vaade Haar! —

Men inde i den store By,
der spurter de med Regnslag paa,
Kulør af Solfald og af Gry
opliver alle Gader graa.
Den lille Havfrue paa Cykel —
et Eventyr af Vand og Nikkel!
En till! og to, tre, fire, fem,
en Havfruestime lyner frem.

Ved Aftenstid — — — i Lygteskær — —
det funkler i Asfaltens Spejl.
De røde Lysreklamer der
er nok Vorherres eget Segl
i Lak paa det, at i Værdier
er selv en Storstad ej Forbier.
For Skønhed, der er gaaet tagt,
har Byen anden Skønhed skabt. —

Se, Morgenstund har Vand i Mund.
Til Skole løber trip trip trip
omkap med deres Næsetip
de Smaa som om paa Havsens Bund
og naar i Hus med Bæk paa Skulder
og ryster deres Haar og Klæ'er
og synes, det er Mandfolkevejr. —

Men hvis et umedgørligt Slud
gør alt for mange Dage graa,
saa tørner Vestenvinden ud
og fejer Himlen søndagsblaa.
Flak over Styret Ka'le tramper
sig hjem til Mor, hvor Kaffen damper.
En Smag som af et ekstra Smil
den faar af Modvind og af Mil.

Naar Verden over vi har Lov
for Pløjning her i Danmarks Egn,
saa skyldes det, at for vor Plov
gaar de to gode: Blæst og Regn.
For vi er ingen Drivhusstamme,
og det er evigt godt det samme.
Hvem kender vel til bedre Hest,
end Hoppen Regn, end Hingsten Blæst?

Den blaa Anemone.

Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosne Hjertes Kwarts
maa smeltes ved at se det
den første Dag i Marts.
Hvad gennembrød den sorte Jord
og gav den med sit søblaa Flor
et Stænk af Himlens Tone?
Den lille Anemone
jeg planted der i Fjor.

Paa Lolland jeg den hented,
et Kærtegn fra min Fødeø.
Saa gik jeg her og vented
og tænkte, den maa dø,
den savner jo sit Skovkvarter,
sin lune Luft, sit fede Ler;
i denne fjendske Zone
forgaar min Anemone;
jeg ser den aldrig mer.

Nu staar den der og nikker
saa sejrssæl i Jyllands Grus
ukuelig og sikker
trods Ensomhed og Gus,
som om Alverdens Modgang her
har givet den et større Værd,
en lille Amazone
og dog min Anemone
som Søens Bølge skær.

For denne rene Farve
den er mig som en Vaarens Daab,
den la'r mig nyfødt arve

en Evighed af Haab.
Saa bøjer jeg mig da mod Jord
og stryger ømt dit Silkeflor,
en Flig af Naadens Trone.
Du lille Anemone,
hvor er vor Skaber stor!

Min unge Elskede kaster op.

Min unge Elskede kaster op
og stønner: »Gaa! hold dig borte fra mig!«
Det gennemryster den myge Krop.
Aah, kære du, hvor jeg holder af dig.
Den gule Sved paa din Pande staar,
og glansløst klistrer mod den dit Haar,
hvor ellers Lyset i Bølger gaar
som af en Glorie fra dig.

Fra første Gang da din Modstand brast,
fordi du hørte mit Hjerte kalde,
saa du i tøvende Terningkast
lod dine Kys mig paa Munden falde,
og til den Nat, da beslutsom kaad
du drog mig ned i din Længsels Baad
og sejled mig gennem Fryd og Graad
højt over Stjernerne alle,

har dybt jeg elsket dig, Pige min,
og stolt dig nævnet min Frue
for Tales Sølvklang og Tankes Vin,
for Ansigts Ynde og Legems Lue,
men aldrig brændte saa hedt min Hu
af Æmhed for dig som nu, som nu
da gustenbleget og grimet du
mig jager ud af din Stue.

Vor Lykkes levende Stjerne-Fangst
i Løn du under dit Bælte bærer.
Med al din Kval, med din Blu og Angst
en Evighed i dit Liv du nærer.

Foruden Kampe og Nederlag
skal ingen vinde sin Sejers Dag.
O Krigerinde for Livets Sag!
usigeligt jeg dig ærer.

De Faldne.

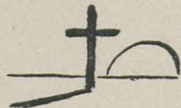
Drenge, I Drenge, som døde,
I tændte for Danmark i dybest Mulm
en lysende Morgenrøde.

Danske velsignede Drenge!
vort Øje har Taarer. Men Hjertet slaar
saa stolt som ikke — aah! længe.

For nu kan vi atter være,
se Verden i Øjne roligt og frit.
I frelste jo Danmarks Ære.

I gav os tilbage til Livet. —
Forbød de jer atter at gøre Brug
af de Vaaben, de selv har jervivet?

Hil jer da, Vikingsønner!
Ulydige danske Soldater, Tak!
Gud jer det evindeligt lønner.

Hvor mørkt. — Hvor stort.

Hvor mørkt du ligger, du danske Kyst,
mod skumhvidt Hav som i Trods du sortner!
hvor lav, som krummer du dig til Dyst,
mens Blæst og Bølger imod dig tordner.
Foruden Bjerge
til Skjoldehvelv
du ved, at væрге
du maa dig selv.

De jager frem i Erobrerjag,
det glimter hvidt i de sortblaa Blikke.
Du ryster under de haarde Slag,
men viger ikke, men viger ikke.
Med Verdener mod dig
i Dødens Port
d ualtid stod dig.
Hvor stolt! Hvor stort!

Aartusinder har nu Havet kogt
som Sejd omkring af salthvid Fraade,
og under Efteraarsstormenes Togt
laa plovskærssaarede, tungsindsvaade
de lave Sletter
og vented paa
bag sorte Nætter
en Dæmring graa.

Vel har vi elsket din klare Nat
med Bølgennynnen i Bælt og Sunde,
med Maanesmilet i dugget Krat
og Nattergale, der ler i Lunde,
naar Elskov tisker

om Vraa og Slot,
og Hjertet hvisker:
Hvor er her godt!

Dog mer du greb mig i Stormens Tegn
din mørke Hede, de sorte Agre,
din eftertænksomme, vrede Egn,
en Grimhed fagrere end det fagre.
Af Gud blev givet
den Skænk til os
at eje Livet
i Tro og Trods.

Den danske Sømand paa Vikingvagt
og Bondens Krigsfærd mod Ahl og Hede,
det Nordens Sind, der i Mørkets Magt
til Kamp for Lyset var altid redel
hver Daad har videt
vort Riges Port.
Et Folk saa lidet;
hvor er det stort!

Og de har kaldt dig en Solskinskrog
og klimpret kønt om din vege Ynde,
Men den, der saa dig, hvor Bølger slog,
fik Trang til mere end blot at nynne.
Der steg en Afklang
ham dybt fra Bryst
af Storm og Havgang
om Danmarks Kyst.

Saa hilser vi dig, vort Fædreland,
som sejt holdt Stand mod Aartusinds Fjende!
Og overskyller han end din Strand —
snart skal han atter tilbage rende.
Mod Lyset spejder
din mørke Kyst,
beredt til Fejder,
til evig Dyst.

Til Betty Nansen.

Naar en Lægmand drog til Delphi,
traf han der en Skok af Præster,
Kalveknæ og Hjulben, Manke, Maane,
Skæg og Ikke-Skæg,
nogle bedst tilpas ved Hverdag,
andre oppe først ved Fester.
alle fast med saa umenneskeligt
menneskeligt Præg.

Somme var der vel af nobel Pietet
for Helligdommen,
andre tjente der for Penge,
andre vel igen for Ry,
atter andre for — nu var de jo engang
til dette kommen;
er der Græs paa gammel Bedding,
hvorfor lede om en ny?

Han, der kom og søgte Guden,
kunde da som uvis standse
og lidt træt og distraheret
agte paa det kendte Spil,
som han alligevel dog ikke evnede
at sanse,
at Reklamekunstens Livret
blot blev lavet saadan til.

Men da vakte ham en enkelt,
en af dem, for Livet præget
af et Kys i Mørket
under Profetiens Kirkehælv,

en, der uden Tanke for sig selv
og Folk og Offerkvæget
øvede sin Tempeltjeneste og ofrede sig selv.

Og omsider tren for Altret
selve Ypperstepræstinden
med sin Lidenskabs Extase skjult
bag Viljens kolde Flig.
Da fornåm han, medens Musklerne
ham dirrede i Kinden,
Guden var ham nær i hendes haanske Smil
og Tavsheds Skrig.

Flaget, der kun lever i sin Kiste.

Hvorfor vil du hejse Flaget,
naar du tror, det er en Klud?
naar du skulker fra den Løftning,
der er Flagets Bøn og Bud?

Det at hejse Dannebrog,
vogt dig, det er aldrig Spøg.
Flaget hævner,
hvis du regner det kun for et Legetøj.

Se dets røde Farve svulmer
i et Kald paa Offermod
til at elske har du Ret kun,
er du rede med dit Blod.

For dit Hjertes Skyld lad knuse
om det kræves Hjertets Hvælv!
thi, o Menneske, dit Hjerte
det er mere end dig selv.

Mærker ikke du det hvide
drager mod Uskyldighed
kræve Sindet blankt og svigløst,
saa du slaar dit Øje ned?

Du, som bærer tvende Tunger
bag din Læbes glatte Hud,
bid den ene af, men hurtigt,
bid den af og spyt den ud!

Staar du der og hejser Flaget,
skönt dets Sjæl er lagt i Baand!
Tror du blot, det er en Tøjstump?
Ved du ej, et Flag er Aand?

Ydmyghed er Danmarks Mærke,
ja, men ingen Debtors.
Ej vort sunde Kors skal plantes
hos et unaturligt Kors.

Ej dets høje Dug skal bruges
i et lavt Komediespil
stikkende os Blaar i Øjne,
at vor Frihed end er til.

Fri, kun fri skal Fanen vaje,
7 Aarhundreds Dannebrog!
ikke af en anden Naade.
Før forvar den under Laag!

Del ej Flaget med en fremmed!
Gem det ned, da er det dit!
i dit Hjerte skal det flamme varmt
og levende og frit.

Kun naar dèr det vandt sin Sejr,
offerrødt og uskyldshvidt,
naas den Dag, det atter vajer over Folket
højt og frit.

